

Leven tussen twee werelden

Soms ben ik me nergens van bewust, soms juist wel. Zonder het te willen leef ik tussen twee werelden: die van goedhorende mensen en van dove mensen. Ik ben slechthorend, ik zit ertussenin.

Bij de goedhorenden en de doven: bij beiden hoor ik niet volledig thuis. Ik ben anders, een uitzondering en een minderheid.

Soms kan ik bijna gelijkwaardig communiceren met een goedhorende.
Soms kan ik net zo weinig verstaan en horen als een doof persoon.

Ik hoor bij de goedhorenden want ik kan telefoneren en luister naar de radio.
Maar om de deurbel, telefoon en wekker te horen heb ik een speciaal systeem nodig. Ik versta niet wat je zegt in de duisternis. Een gesproken programma kan ik niet volgen zonder ondertiteling. Maar een journaal met gebarentaal begrijp ik niet, want ik versta geen doventaal.

Ga je mee naar de bioscoop om een Nederlandse film te bekijken? Helaas, dat is voor mij niet te volgen. Ach, dan gaan we wel naar de nieuwste cabaretvoorstelling. Ai, in het theater is geen ondertiteling. Ringleiding dan? Nee, het geluid is te hard om het te kunnen verstaan. Maar zonder ringleiding versta ik ook niet alles. Een cabaretvoorstellingen en films met een doventolk zijn niets voor mij, want ik versta geen doventaal.

Wil je op mijn kindje oppassen voor een nachtje? Dat kan als ik wakker blijf en mijn hoorapparaten inlaat en de babyfoon goed werkt. Oppassen op een kindje dat een nacht blijft, dat kan niet als ik ook wil slapen. Want een speciale en noodzakelijke dovenbabyfoon krijg ik pas vergoed als ik zelf kinderen krijg.

Ik merk er niets van dat jij slecht horend bent. Heb jij die geluidsoverlast echt niet gehoord?

Kan me niet voorstellen dat je dit niet gehoord hebt, zo hard.

Ging het alarm af? Dat alarm heb ik niet gehoord.

Een rotopmerking die iemand maakt wordt nogmaals herhaald. Een op het oog lijkende snerpemde opmerking die ik niet versta en aangeef niet verstaan te hebben, wordt niet herhaald. De boodschapper komt er genadig vanaf omdat ik het niet heb verstaan.

Soms zoek ik naar de juiste wereld waar ik als slechthorende kan bivakkeren.

Soms heb ik de dovenomgeving of hulpmiddelen voor doven nodig.

Soms kan ik helemaal niet uit de voeten in die omgeving. Soms hoor ik helemaal bij de goedhorenden en ben ik niet anders dan anderen.

Soms ben ik ook daar de uitzondering.

Het is een rare wereld, de wereld ertussenin. Soms hilarisch en soms ook lastig. Niet alleen voor mij, maar ook voor mijn omgeving.

Yvonne Walta

